

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 737-ҳадис

* طُوبَى لِمَنْ بَاتَ حَاجًّا وَأَصْبَحَ غَازِيًّا، رَجُلٌ مَسْتُورٌ ذُو عِيَالٍ مُتَعَفِّفٌ قَانِعٌ بِالْيَسِيرِ مِنَ الدُّنْيَا يَدْخُلُ عَلَيْهِمْ ضَاحِكًا، وَيَخْرُجُ مِنْهُمْ ضَاحِكًا، فَوَالَّذِي تَفْسَى بِيَدِهِ، إِنَّهُمْ الْحَاجُّونَ الْعَازُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ.

(رواه الديلمي عن أبي هريرة)

Ҳожи бўлган ҳолда тунаб, ғозий бўлган ҳолда тонг оттирганларга мунча ҳам яхши. У шундай кишики, софдил, болалари кўп, камтар ва дунёдан озига қаноат қилувчи, уйига кулган ҳолда кириб, кулган ҳолда чиқади. Менинг жоним измида бўлган Зотга қасамки, ана ўша кишилар Аллоҳ азза ва жалла йўлида ғазот ва ҳаж қилувчилардир.

Абу Ҳурайра (розияллоҳу анҳу)дан. Дайлабий ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

